

Μητροπολίτης Παραμυθίας: Παραινέσεις εν όψει της Αγίας και Με-γάλης Τεσ-σα-ρα-κο-στής

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Παραμυθίας, Φιλιατών, Γηρομερίου και Πάργας](#)

Ο [Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατών, Γηρομερίου και Πάργης κ. Σεραπίων](#) με Εγκύκλιο προς τον ιερό κλήρο της [Ιεράς Μητροπόλεως](#), απευθύνει παραινέσεις με αφορμή την έναρξη της [Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής](#), υπογραμμίζοντας τον πνευματικό χαρακτήρα της περιόδου ως «σταδίου αρετών» και εντατικού αγώνα μετανοίας και προσευχής. Ο Σεβασμιώτατος τονίζει τη σημασία της πιστής τήρησης της λειτουργικής τάξεως, της καθημερινής τέλεσης των ιερών ακολουθιών και της κατανυκτικής λατρευτικής ατμόσφαιρας στους ναούς, με λιτότητα, ευπρέπεια και αποφυγή υπερβολών.

Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στην ορθή τέλεση των Προηγιασμένων Θείων Λειτουργιών, στους Κατανυκτικούς Εσπερινούς και στους Χαιρετισμούς της Θεοτόκου, καθώς και στη σωστή απόδοση των λειτουργικών ευχών και της εκκλησιαστικής μουσικής με πνεύμα ταπεινώσεως και προσευχής. Παράλληλα, δίδονται σαφείς οδηγίες για τα μνημόσυνα, τα οποία τελούνται αποκλειστικά Σάββατα και Κυριακές μέχρι την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ενώ απαγορεύονται αυστηρά από τη Μεγάλη Εβδομάδα έως την Κυριακή του Θωμά.

Ο Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατών, Γηρομερίου και Πάργης κ. Σεραπίων καλεί τους κληρικούς να αποτελούν πρότυπο νηστείας, ποιμαντικής συνέπειας και πνευματικής διακονίας, ενισχύοντας τους πιστούς μέσω της εξομολογήσεως, της προσευχής και της αγάπης προς τον άνθρωπο, ώστε η Μεγάλη Τεσσαρακοστή να καταστεί περίοδος ανακαινίσεως και πνευματικής αναβάσεως για όλους.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Παραμυθίας, Φιλιατών, Γηρομερίου και Πάργης κ. Σεραπίωνος:

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ύπ' άριθ. 2

**Ό Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατών,
Γηρομερίου καί Πάργης Σεραπίων**

Πρός

τόν Ίερόν Κλήρον

τῆς καθ' ἡμᾶς Ίερᾶς Μητροπόλεως

Θέμα: «Παραινέσεις ἐν ὄψει

τῆς Ἀ-γί-ας καί Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στῆς»

Ά-γα-πη-τοί μου Ά-δελ-φοί και Πα-τέ-ρες, χαί-ρε-τε έν Κυ-ρί-ω.

«Τό στά-διον τῶν ά-ρε-τῶν ή-νέ-ω-κται»

Μέ ά-φορ-μή τήν Ξ-ναρ-ξη τῆς Ά-γί-ας και Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στῆς, έ-πι-θυ-μῶ νά σᾶς ά-πευ-θύ-νω τίς πα-τρι-κές εὐ-χές μου, ὅ-πως δι-έλ-θε-τε τό ί-ε-ρό αὐ-τό χρο-νι-κό δι-ά-στη-μα μέ κα-τά-νυ-ξη και ά-σκη-τι-κό φρό-νη-μα.

Ἡ πε-ρί-ο-δος πού θά δι-α-νύ-σου-με εἶ-ναι στά-διο πνευ-μα-τι-κοῦ ά-γώ-να τῶν πι-στῶν άν-θρώ-πων, οἱ ὁ-ποῖ-οι κα-λού-μα-στε έν-το-νό-τε-ρα και με-θο-δι-κό-τε-ρα νά ά-γω-νι-σοῦ-με κα-τά τῶν πα-θῶν γιά νά φθά-σου-με στήν τε-λεί-ω-ση. Ἡ Ά-γί-α μας Ἐκ-κλη-σί-α, μᾶς προ-σκα-λεῖ νά με-τά-σχο-με βι-ω-μα-τι-κά στό λει-τουρ-γι-κό της ἥ-θος, θέ-τον-τας στή διά-θε-σή μας ὅ-λα τά πνευ-μα-τι-κά της έφόδια και μέ-σα. Με-τα-ξύ αὐ-τῶν συγ-κα-τα-λέ-γε-ται και ή λα-τρεί-α τοῦ Θε-οῦ, έμ-πλου-τι-σμέ-νη, έπηυ-ξη-μέ-νη, κα-τα-νυ-κτι-κή, ὡ-στε νά άν-τα-πο-κρί-νε-ται στόν σκο-πό της, πού δέν εἶ-ναι ἄλ-λος πα-ρά ή μυ-στι-κή έ-νω-ση τῆς ψυ-χῆς τοῦ προ-σευ-χο-μέ-νου πι-στοῦ μέ τόν Θε-ό.

Ἐ-πει-δή, λοι-πόν, ή θεί-α λα-τρεί-α κα-τέ-χει έ-ξό-χως κεν-τρι-κή θέ-ση κα-τά τήν πε-ρί-ο-δο τῆς Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στῆς, έ-πι-θυ-μῶ νά ά-να-φερ-θῶ σέ ὁ-ρι-σμέ-νες βα-σι-κές άρ-χές, πού πρέ-πει νά δι-έ-πουν τήν ὅ-λη ί-ε-ρα-τι-κή και τε-λε-τουρ-γι-κή δι-α-κο-νί-α, εί-δι-κῶς κα-τά τό δι-ά-στη-μα αὐ-τό τοῦ έν-το-νου πνευ-μα-τι-κοῦ ά-γώ-να.

A.

Κα-τά τήν Ά-γί-α και Με-γά-λη Τεσ-σα-ρα-κο-στή, έ-κτός τῶν συ-νή-θων Ἄκολουθι-ῶν τοῦ νυ-χθη-μέ-ρου, προ-στί-θεν-ται και ἄλ-λες, έν-τεταγ-μέ-νες ά-πο-κλει-στι-κά στό πλαί-σιο και στό κλῖ-μα τῆς πνευ-μα-τι-κό-τη-τος τῆς έν λό-γω πε-ρι-ό-δου, ὅ-πως εἶ-ναι π.χ. οἱ Προ-η-γι-α-σμέ-νες, τά Με-γά-λα Ἄ-πό-δει-πνα, οἱ Χαι-ρε-τι-σμοί, οἱ Ὡ-ρες, οἱ Κα-τα-νυ-κτι-κοί Ἐσπε-ρι-νοί. Ἐ-πί-σης και στίς γνω-στές Ἄκολουθί-ες πού τε-λοῦν-ται συ-νή-θως κα-θ' ὅ-λο τό ἔ-τος, έ-χουν προ-στε-θει ἡ άν-τι-κα-τα-στα-θει διά-φο-ρα έ-πί μέ-ρους στοι-χεῖ-α, ὅ-πως π.χ. στήν Ἄκολουθί-α τοῦ Ὁρ-θρου, άν-τί τῶν ά-πο-λυ-τι-κί-ων, ψάλ-λον-ται τά τρι-α-δι-κά, άν-τί τῶν έ-ξα-πο-στει-λα-ρίων τά φω-τα-γω-γι-κά, άν-τί τοῦ κον-τα-κί-ου τό μαρ-τυ-ρι-κό. Ὁ-μοί-ως και στήν Ἄκολουθί-α τοῦ Ἐ-σπε-ρι-νοῦ.

Οἱ ρυθ-μί-σεις αὐ-τές εἶ-ναι κα-τα-χω-ρη-μέ-νες στά σχε-τι-κά λει-τουρ-γι-κά βι-βλί-α τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας (Τρι-ώ-διο, Ὡ-ρο-λό-γιο, ἱ-ε-ρα-τι-κό). Θά πρέ-πει, έπο-μένως, νά τά συμ-βου-λευ-ό-μα-στε και νά έ-νη-με-ρω-νό-μα-στε γιά τίς λει-τουρ-γι-κές με-τα-βο-λές κα-τά τή Με-γά-λη Τεσ-σα-ρα-κο-στή. Εἶ-ναι

ἀπα-ραί-τη-το νά τε-λοῦν-ται ὅ-λες οἱ Ἰ-ε-ρές Ἀκολουθί-ες τῆς ἡ-μέ-ρας, ὅπως ὁ Ὅρ-θρος μέ τίς Ὡ-ρες, ὁ Ἐ-σπε-ρι-νός καί τό Ἀ-πό-δει-πνο.

Β.

Ἐ-πει-δή ἡ πε-ρί-ο-δος αὐ-τή φέ-ρει πέν-θι-μο χα-ρα-κτῆ-ρα -έ-κτός ἀ-πό τήν Πα-ρα-σκευ-ή τό ἀ-πό-γευ-μα μέ-χρι καί τήν Κυ-ρια-κή τό με-ση-μέ-ρι κά-θε ἐ-βδο-μά-δος- θά πρέ-πει καί ὁ ἐ-σω-τε-ρι-κός δι-ά-κο-σμος τοῦ Να-οῦ νά εἶ-ναι ἀ-νά-λο-γος. Ἀ-πά-δουν οἱ ἔν-το-νες φω-τα-ψί-ες, οἱ στο-λι-σμοί, οἱ ἐ-ξε-ζη-τη-μέ-νες ἐκ-δη-λώ-σεις, ἐ-νῶ τό ἡ-μί-φως προ-σι-διά-ζει κα-λύ-τε-ρα στό κα-τα-νυ-κτι-κό κλί-μα. Τά χρη-σι-μο-ποι-ού-με-να κα-λύμ-μα-τα τῆς Ἀγίας Τρα-πέ-ζης, τῆς Προ-θέ-σε-ως καί ἀλ-λοῦ πρέ-πει νά εἶ-ναι καί αὐ-τά πέν-θι-μα, λι-τά καί ἀ-πέ-ριτ-τα, σέ χρῶ-μα μώβ, μαῦ-ρο ἢ βα-θύ πορ-φυ-ρό. Στό ἴ-διο κλί-μα ἐν-τάσ-σε-ται καί ἡ ψαλ-μω-δί-α. Ὅ-λα ψάλ-λον-ται ἀπό τούς Ἰ-ε-ρεῖς, τούς Δι-α-κό-νους καί τούς Ἱεροψάλ-τες «πρα-εῖ-α τῆ φω-νῆ», δί-χως ἐ-ξε-ζη-τη-μέ-νους λα-ρυγ-γι-σμούς καί φω-νη-τι-κές ἀκρό-τη-τες. Ἡ Ἐκ-κλη-σί-α αὐ-τή τήν πε-ρί-ο-δο διά-γει ἐν πε-ρι-συλ-λο-γῆ, προ-σευ-χῆ καί μνή-μη Θε-οῦ, καί ὅ-λα ὀ-φεί-λουν νά συν-τεί-νουν καί νά συν-τε-λοῦν στή δι-α-μόρ-φω-ση αὐ-τοῦ τοῦ κλί-μα-τος.

Γ.

Τά πέν-θι-μα κα-λύμ-μα-τα τῆς Ἀ-γί-ας Τρα-πέ-ζης κ.λπ. το-πο-θε-τοῦν-ται γιά τόν Κα-τα-νυ-κτι-κό Ἐ-σπε-ρι-νό τῆς Κυ-ρια-κῆς καί πα-ρα-μέ-νουν μέ-χρι τό τέ-λος τῆς Προ-η-γι-α-σμέ-νης τῆς ἐ-πο-μέ-νης Πα-ρα-σκευῆς. Κα-τά τούς Χαι-ρε-τι-σμούς καί ἔ-ως τόν Κα-τα-νυ-κτι-κό Ἐ-σπε-ρι-νό δέν χρη-σι-μο-ποι-οῦ-με πέν-θι-μα κα-λύμ-μα-τα. Τά πέν-θι-μα κα-λύμ-μα-τα πρέ-πει νά εἶ-ναι εὐ-πρε-πῆ, σι-δε-ρω-μέ-να καί κα-θα-ρά. Νά το-πο-θε-τοῦν-ται μέ ἐ-πι-μέ-λεια καί ὄ-χι μέ προ-χει-ρό-τη-τα. Νά κα-λύ-πτουν ὅλο τό εὖ-ρος τῆς Ἀ-γί-ας Τρα-πέ-ζης, νά μή δί-δουν δη-λα-δή τήν ἐν-τύ-πω-ση μιᾶς πρό-χει-ρης καί προ-σω-ρι-νῆς ρύθ-μι-σης ἀ-πό ἀ-μέ-λεια καί ἔλ-λει-ψη ζή-λου. Ἡ αὐ-τή τά-ξη ἀκολουθεῖ-ται καί γιά τά ἰ-ε-ρά ἄμ-φια.

Δ.

Κα-τά τίς πέν-τε Κυ-ρια-κές τῆς Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στῆς τε-λεῖ-ται ἡ Θεΐ-α Λει-τουρ-γί-α τοῦ Με-γά-λου Βα-σι-λεί-ου, ἀ-παύ-γα-σμα τῆς πνευ-μα-τι-κό-τη-τος τοῦ Οἰ-κου-με-νι-κοῦ Δι-δα-σκά-λου. Ἰ-δι-αί-τε-ρα οἱ εὐ-χές εἶ-ναι ἀ-ρι-στουρ-γῆ-μα-τα λει-τουρ-γι-κῆς τέ-χνης καί πρέ-πει νά ἀ-παγ-γέλ-λον-ται ἀ-πό τόν λει-τουρ-γό μέ τό ἀ-νά-λο-γο ὕ-φος σέ χα-μη-λό τό-νο. Οἱ δύ-ο με-γά-λες εὐ-χές τῆς Ἀ-να-φο-ρᾶς εἶ-ναι κεί-με-να μέ ἐ-ξαί-ρε-το πε-ρι-ε-χό-με-νο, πού συγ-κλο-νί-ζει. Ἀ-πό ἐ-μᾶς τούς λει-τουρ-γούς ἐ-ξαρ-τᾶ-ται νά τίς ἀ-πο-δώ-σου-με μέ τόν πρέ-πον-τα τρό-πο, ὥ-στε νά μυσ-τα-γω-γῆ-σου-με τούς πι-στούς.

Ὅ-λα ἔ-χουν ση-μα-σί-α ἐ-δῶ: ἡ ποι-ό-τη-τα τῆς φω-νῆς, ἡ ἰ-σχὺς της, ἡ ὀρ-θο-φω-νί-α, ἡ κα-τά-νυ-ξη, ἡ κα-τ' ἔν-νοι-αν ἀ-παγ-γε-λί-α καί ὁ τρό-πος χρή-σε-ως τῶν μι-κρο-φώ-νων. Νά μή με-τα-βάλ-λου-με τῆ Θεΐ-α Λει-τουρ-γί-α σέ εὐ-και-ρί-α προ-βο-λῆς φω-νη-τι-κῶν δε-ξι-ο-τή-των ἢ ἀ-μα-νέ-δων. Δέν εἶ-ναι ἡ Ἐκ-κλη-σί-α οὐ-τε ὄ-πε-ρα, οὐ-τε τζα-μί!

Αὐ-τές τίς συ-στά-σεις πρέ-πει νά κά-νου-με καί πρός τούς ἱ-ε-ρο-ψάλ-τες. Ὅ-φεί-λουν καί αὐ-τοί νά συμ-βάλ-λουν στή λει-τουρ-γι-κή προ-α-γω-γῆ τῶν πι-στῶν. Ἡ ἐκ-κλη-σι-α-στι-κή μας μου-σι-κή -κα-τά βά-σιν ἀπλῆ- εἶ-ναι χο-ρι-κή, δη-λα-δῆ ἐ-κτε-λεῖ-ται ἀ-πό Χο-ρό. Ἡ μο-νω-δί-α μό-νον ὡς ἐ-ξαί-ρε-ση μπο-ρεῖ νά ἰ-σχύ-σει.

Ε.

Κά-θε Σάβ-βα-το, ὄ-πως καί τήν Κυ-ρια-κή τῶν Βα-ί-ων, ἐν-δι-α-μέ-σως δέ κα-τά τήν ἐ-ορ-τή τοῦ Εὐ-αγ-γε-λι-σμοῦ, τε-λεῖ-ται ἡ Θεΐ-α Λει-τουρ-γί-α τοῦ ἱ-ε-ροῦ Χρυ-σο-στό-μου. Σέ καμί-α ἄλ-λη ἡ-μέ-ρα τῆς ἐ-βδο-μά-δος δέν τε-λεῖ-ται.

ΣΤ.

Κά-θε Τε-τάρ-τη καί Πα-ρα-σκευ-ή τε-λεῖ-ται ἡ Ἀκολουθί-α τῶν Προ-η-γι-α-σμέ-νων. Οὐ-σι-α-στι-κῶς πρό-κει-ται γιά μί-α Ἀκολουθί-α Θεΐ-ας Με-τα-λή-ψε-ως μέ χα-ρα-κτη-ρι-στι-κά Θεΐ-ας Λει-τουρ-γί-ας. Ὅ-που ὑ-πάρ-χει δυ-να-τό-τη-τα, κά-θε Τε-τάρ-τη ἡ Προ-η-γι-α-σμέ-νη νά τε-λεῖ-ται τό ἐ-σπέ-ρας στούς Να-ούς, προ-κει-μέ-νου νά δι-ευ-κο-λυν-θοῦν καί ὄ-σοι πι-στοί ἐρ-γά-ζον-ται τό πρωί.

Ἡ ἐ-σπε-ρι-νή Προ-η-γι-α-σμέ-νη τε-λεῖ-ται μα-ζί μέ τήν Θ' Ὁ-ρα καί τόν Ἐ-σπε-ρι-νό. Ὁ ἱ-ε-ρέ-ας πού τήν τε-λεῖ ὀ-φεί-λει νά εἶ-ναι νη-στι-κός ἀπό τό πρω-ί. Γιά τήν Προ-η-γι-α-σμέ-νη δέν ἀ-παι-τεῖ-ται ἡ λή-ψη «και-ροῦ», ὄ-πως συμ-βαί-νει πρό τῆς τε-λέ-σε-ως τε-λεί-ας Θεΐ-ας Λει-τουρ-γί-ας. Ἀ-πλῶς ὁ ἱ-ε-ρέ-ας προ-σκυ-νᾷ τίς ἰ-ε-ρές εἰ-κό-νες τοῦ τέμ-πλου, λέ-γων τό «Δί' εὐ-χῶν τῶν ἀ-γί-ων...» καί

τί-πο-τε ἄλ-λο.

Γιά νά τε-λε-σθεῖ Προ-η-γι-α-σμέ-νη ἀ-παι-τεῖ-ται νά ἔ-χει κρα-τη-θεῖ προ-η-γι-α-σμέ-νος ἄ-γιος Ἄρ-τος, Σῶ-μα καί Αἷ-μα Χρι-στοῦ. Αὐ-τός κρα-τεῖ-ται ἀ-πό τή Λει-τουρ-γία πού τε-λέ-σθη-κε τήν προ-η-γού-με-νη Κυ-ρια-κή ἢ τό Σάβ-βα-το. Για τόν λό-γο αὐ-τό κα-τά τήν Προ-σκο-μι-δή τῶν Λει-τουρ-γι-ῶν Σαβ-βά-του ἢ Κυ-ρια-κῆς ἐ-ξά-γον-ται καί κα-θα-γι-ά-ζον-ται τό-σοι Ἄ-μνοί, ὅ-σες Προ-η-γι-α-σμέ-νες πρό-κει-ται νά τε-λε-σθοῦν.

Ἡ δι-α-δι-κα-σί-α αὐ-τή κα-τα-χω-ρί-ζε-ται στό «ἱ-ε-ρα-τι-κόν», ὅ-που ἀνα-φέ-ρον-ται τά τῆς Προ-η-γι-α-σμέ-νης. Τό «ἱ-ε-ρα-τι-κόν» πρέ-πει νά τό με-λε-τοῦ-με προ-σε-κτι-κά.

Γιά κά-θε Προ-η-γι-α-σμέ-νη ἀ-παι-τεῖ-ται ἕ-νας πλή-ρης Ἄ-μνός. Δέν τε-λεῖ-ται Προ-η-γι-α-σμέ-νη μέ τμη-μα Ἄ-γί-ου Ἄρ-του. Ἡ Προ-η-γι-α-σμέ-νη τε-λεῖ-ται ὑ-πο-χρε-ω-τι-κῶς στόν Να-ό ὅ-που ἐ-τε-λέ-σθη ἡ Θεί-α Λει-τουρ-γία τό Σάβ-βα-το ἢ τήν Κυ-ρια-κή καί ἐ-κρα-τή-θη ὁ Προ-η-γι-α-σμέ-νος Ἄρ-τος. Δέν ἐ-πι-τρέ-πε-ται δη-λα-δή ἡ με-τα-φο-ρά τοῦ Ἄγί-ου Ἄρ-του σέ ἄλ-λο Να-ό.

Ὁ Προ-η-γι-α-σμέ-νος Ἄρ-τος φυ-λάσ-σε-ται στό εἰ-δι-κό Ἄρ-το-φό-ριο πού εὐ-ρί-σκε-ται ἐ-πί τῆς Ἄ-γί-ας Τρα-πέ-ζης. Τό Ἄρ-το-φό-ριο αὐ-τό δέν μπο-ρεῖ νά εἶ-ναι πρό-χει-ρο, σκου-ρι-α-σμέ-νο ἢ εὐ-τε-λές. Πρέ-πει νά εἶ-ναι λαμ-πρό, μέ ὁ-πές ἐ-ξα-ε-ρι-σμοῦ καί ἐν-τός του νά το-πο-θε-τοῦν-ται οἱ Ἄγιοι Ἄρ-τοι (Ἄ-μνοί) μέ πε-ρι-σ-σὴ εὐ-λά-βεια.

Ἐ-κτός Τε-τάρ-της καί Πα-ρα-σκευ-ῆς, Ἄ-κο-λου-θί-α τῶν Προ-η-γι-α-σμέ-νων τε-λεῖ-ται καί ἄλ-λες ἡ-μέ-ρες τῆς ἐ-βδο-μά-δος, ἐ-κτός Σαβ-βά-του καί Κυ-ρια-κῆς. Ἡ Προ-η-γι-α-σμέ-νη τε-λεῖ-ται τοῦ ἱ-ε-ρέ-ως φέ-ρον-τος ἄμ-φια πέν-θι-μα. Σέ πε-ρί-πτω-ση **ἐ-πι-σὴ-μου πα-νη-γύ-ρε-ως** ἐ-ορ-τα-ζο-μέ-νου Ἄ-γί-ου, ὅ-που καί θά ψα-λεῖ πλή-ρης Ἀ-σμα-τι-κή Ἄ-κο-λου-θί-α (Ἐ-σπε-ρι-νός πα-ρα-μο-νῆς, Ὁρ-θρος κυ-ρι-ω-νύ-μου ἡ-μέ-ρας καί Ἐ-σπε-ρι-νός με-τά Προ-η-γι-α-σμέ-νης), μπο-ρεῖ νά τε-λε-σθεῖ ἢ Ἄ-κο-λου-θί-α τῶν Προ-η-γι-α-σμέ-νων μέ λαμ-πρά ἄμ-φια. **Κα-τά τίς Προ-η-γι-α-σμέ-νες δέν τε-λοῦν-ται Μνη-μό-συ-να.** Τό Μνη-μό-συ-νο προ-ὑ-πο-θέ-τει τε-λεί-α Θεί-α Λει-τουρ-γία, ὅ-που τε-λεῖ-ται Προ-σκο-μι-δή καί γί-νε-ται μνη-μό-νευ-σις ὁ-νο-μά-των. Στήν Προ-η-γι-α-σμέ-νη δέν μνη-μο-νεύ-ον-ται ὁ-νό-μα-τα.

ΣΤ. (Α)

Περί Μνημοσύνων

Τήν Με-γά-λη Τεσ-σα-ρα-κο-στή, μνη-μό-συ-να τε-λοῦν-ται **μό-νο** τίς ἡ-μέ-ρες πού

προ-βλέ-πε-ται τε-λεί-α Θεί-α Λει-τουρ-γί-α, δη-λα-δή τά Σάβ-βα-τα καί τίς Κυ-ρι-α-κές. Μνη-μό-συ-νο χω-ρίς τήν τέ-λε-ση Θεί-ας Λει-τουρ-γί-ας καί τήν μνη-μό-νευ-ση τοῦ ὀ-νό-μα-τος τοῦ κε-κοι-μη-μέ-νου στήν Ἀ-γί-α Πρό-θε-ση, **ΔΕΝ εἶ-ναι μνη-μό-συ-νο** ἀλ-λά ἀ-πλό τρι-σά-γι-ο, εἶ-τε τε-λεῖ-ται ἐν-τός τοῦ να-οῦ εἶ-τε τε-λεῖ-ται ἐ-πί τοῦ τά-φου. Κα-τά τήν τά-ξη τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, πρίν ἀ-πό τό Πά-σχα ἡ τε-λευ-ταί-α ἡ-μέ-ρα πού τε-λοῦν-ται μνη-μό-συ-να εἶ-ναι ἡ Ε΄ Κυ-ρι-α-κή τῶν Νη-στει-ῶν. Ἀ-πό τήν Δευ-τέ-ρα πρό τῶν Βα-ί-ων ἕ-ως καί τήν β΄ Κυ-ρι-α-κή τοῦ Πά-σχα (τοῦ Ἄν-τί-πα-σχα ἢ τοῦ Θω-μαῖ), ἀ-πα-γο-ρεύ-ε-ται αὐ-στη-ρῶς ἡ τέ-λε-σις μνη-μο-σύ-νων γι-ά ὁ-ποι-ον-δή-πο-τε λό-γο καί ἡ πα-ρά-θε-σις κολ-λύ-βων, ἀ-κό-μη καί ἐ-πί τοῦ τά-φου. Τυ-χόν πα-ρα-βί-α-σις τῶν ἀ-νω-τέ-ρω στήν ἐ-πι-κρά-τει-α τῆς Ἰ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ώς μας, **ἀ-πό ἐ-δώ καί στό ἐ-ξῆς**, θά ἐπι-φέ-ρει αὐ-στη-ρό-τα-τες ἐκ-κλη-σι-α-στι-κές ποι-νές!

Ζ.

Ἵ-πο-χρε-ω-τι-κό κα-θη-κον κά-θε Ἐ-φη-με-ρί-ου εἶ-ναι ἡ κα-θη-με-ρι-νή τέ-λε-ση τοῦ Ὁρ-θρου καί τοῦ Ἐ-σπε-ρι-νοῦ μέ τό Ἀ-πό-δει-πνο, κα-θώς καί τῆς Ἀκολουθί-ας τῶν Προ-η-γι-α-σμέ-νων -ὄ-ταν προ-βλέ-πε-ται- ἀ-νε-ξαρ-τή-τως τῆς πα-ρου-σί-ας πολ-λῶν ἢ λί-γων πι-στῶν. Καί κα-νεῖς νά μήν εἶ-ναι πα-ρών, οἱ Ἀκολουθί-ες πρέ-πει νά τε-λοῦν-ται ἀ-νελ-λι-πῶς καί εὐ-σχη-μό-νως. Ἰ-ε-ρεῦς πού δέν τε-λεῖ κα-θη-με-ρι-νῶς τίς Ἰ-ε-ρές Ἀκολουθί-ες ἢ τίς τε-λεῖ βι-α-στι-κά, ξε-χνῶν-τας τίς ὑ-πο-χρε-ώ-σεις του, θά ἐ-λεγ-χθεῖ. Πρῶ-τα εἶ-μα-στε Ἰ-ε-ρεῖς καί ὕ-στε-ρα ὄ,τι-δή-πο-τε ἄλ-λο. Οἱ Ἰ-ε-ρεῖς ὁ-φεί-λουν νά γνω-ρί-ζουν νά ψάλ-λουν τούς ὕ-μνους, κα-θώς καί νά δι-α-βά-ζουν τά ἀ-να-γνώ-σμα-τα. Εἶ-ναι ἀ-πα-ρά-δε-κτο τό φαι-νό-με-νο Κλη-ρι-κῶν πού δέν εἶ-ναι ἐ-ξοι-κει-ω-μέ-νοι μέ τά ἀ-να-γνώ-σμα-τα τῆς πε-ρι-ό-δου αὐ-τῆς, ἐ-πει-δή δέν τά ἔ-χουν δι-α-βά-σει πο-τέ.

Η.

Ὁ Κα-τα-νου-κτι-κός Ἐ-σπε-ρι-νός θά τε-λεῖ-ται σέ ὅ-λες τίς ἐ-νο-ρίες τῆς Ἰ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ώς μας, κα-τά τήν τά-ξη πού πε-ρι-γρά-φε-ται στό «Ἰ-ε-ρα-τι-κόν». Τό Μέ-γα Προ-κεί-με-νο καί τό ἰ-δι-ό-με-λο τῶν ἀ-πο-στί-χων ψάλ-λον-ται ἐμ-με-λῶς καί με-τά κα-τα-νύ-ξε-ως.

Κα-τά τούς Κα-τα-νου-κτι-κούς Ἐ-σπε-ρι-νοὺς τῆς ἐ-φε-τι-νῆς Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στῆς θά χο-ρο-στα-τή-σω σέ δι-α-φό-ρους Ἰ-ε-ροὺς Να-οὺς τῆς Μη-τρο-πό-λε-ώς μας, σύμ-φω-να μέ τό πα-ρα-κά-τω πρό-γραμ-μα:

Κυ-ρι-α-κή τῆς Τυ-ρι-νῆς 22/2 στόν Κα-θε-δρι-κό Ἰ-ε-ρό Να-ό Ἀ-γί-ου Δο-νά-του Πα-ρα-μυ-θί-ας, 6 μ.μ.

Κυ-ρι-α-κή Β΄ τῶν Νη-στει-ῶν 8/3 στόν Ἰ-ε-ρό Να-ό Εὐ-αγ-γε-λι-σμοῦ τῆς

Θε-ο-τό-κου Ἡ-γου-με-νίτ-σης, 6 μ.μ.

Κυ-ρι-α-κή Γ΄ τῶν Νη-στει-ῶν 15/3 στὸν Ἱ-ε-ρό Να-ό Κοι-μή-σε-ως τῆς Θε-ο-τό-κου Κα-να-λα-κί-ου, 6 μ.μ.

Κυ-ρι-α-κή Δ΄ τῶν Νη-στει-ῶν 22/3 στὸν Ἱ-ε-ρό Να-ό Ἀ-γί-ου Δη-μη-τρί-ου Φι-λι-α-τῶν, 6 μ.μ.

Κυ-ρι-α-κή Ε΄ τῶν Νη-στει-ῶν 29/3 στὸν Ἱ-ε-ρό Να-ό Ἀ-γί-ου Νι-κο-λά-ου Πάρ-γης, 7 μ.μ.

Πα-ρα-κα-λοῦν-ται οἱ ἐ-φη-μέ-ριοι τῶν 5 Να-ῶν, στοὺς ὁ-ποί-ους θά χο-ρο-στα-τή-σω, νά φρον-τί-σουν νά δι-α-θέ-τουν ἕ-να κι-νη-τό βῆ-μα, τό ὁ-ποῖ-ο - εὐ-θύς με-τά τό πέ-ρας τοῦ Ἐ-σπε-ρι-νοῦ- θά πρέ-πει νά το-πο-θε-τη-θεῖ στήν Ὠ-ραί-α Πύ-λη, ἀ-πό ὅ-που καί θά γί-νε-ται τό ἱ-ε-ρό κή-ρυγ-μα. Πα-ρα-κα-λῶ πο-λύ ὁ-λοι οἱ Κλη-ρι-κοί τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ως νά προτρέ-πε-τε κά-θε Κυ-ρια-κή πρω-ί τούς ἐκ-κλη-σι-α-ζο-μέ-νους νά συμ-με-τέ-χουν στοὺς Ἐ-σπε-ρι-νοὺς αὐ-τούς.

Οἱ Ἱ-ε-ρεῖς τῆς Ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κῆς Πε-ρι-φέ-ρει-ας στήν ὁ-ποί-α ὑ-πά-γε-ται ὁ Να-ός πού θά γί-νε-ται ἡ χο-ρο-στα-σί-α ὁ-φεί-λουν νά πα-ρευ-ρί-σκον-ται.

Θ.

Κα-τά τούς Χαι-ρε-τι-σμούς κυ-ρια-ρχεῖ λαμ-πρό-τητα. Ἐ-πει-δή συμ-με-τέ-χουν πολ-λοῖ πι-στοί, λό-γω τοῦ με-γά-λου σε-βα-σμοῦ πρὸς τό πρό-σω-πο τῆς Πα-να-γί-ας, ἐπι-τείνε-ται ἡ ἀνάγκη γιά μί-α ἄ-ψο-γη τε-λε-τουρ-γι-κή καί ποι-μαν-τι-κή πα-ρου-σί-α. Ὁ Κα-νό-νας ψάλ-λε-ται ἀ-πό τόν Χο-ρό καί οἱ Οἶ-κοι ἀ-παγ-γέλ-λον-ται ἀ-πό τόν Ἱ-ε-ρέ-α, ἐνώπιον τῆς ἀν-θο-στο-λι-σμέ-νης εἰ-κό-νας τῆς Θε-ο-τό-κου, ἡ ὁ-ποί-α εἶ-ναι το-πο-θε-τη-μέ-νη μέ με-γα-λο-πρέ-πει-α στό μέ-σο τοῦ Σο-λέ-α ἢ τοῦ κυ-ρί-ως Να-οῦ.

Κα-τά τούς Χαι-ρε-τι-σμούς θά χο-ρο-στα-τή-σω ὡς ἐ-ξῆς:

Α΄ Χαι-ρε-τι-σμοί 27/2 στὸν Ἱ-ε-ρό Να-ό Ἀ-γί-ου Ἀ-θα-να-σί-ου χω-ρί-ου Ἀγ. Βλα-σί-ου, 7 μ.μ.

Β΄ Χαι-ρε-τι-σμοί 6/3 στὸν Ἱ-ε-ρό Να-ό Με-τα-μορ-φώ-σε-ως τοῦ Σω- τῆ-ρος Κα-μι-νί-ου, 7 μ.μ.

Γ΄ Χαι-ρε-τι-σμοί 13/3 στὸν Ἱ-ε-ρό Να-ό Ἀ-γί-ου Βα-σι-λεί-ου Πλα-τα-ριᾶς, 7 μ.μ.

Δ' Χαι-ρε-τι-σμοί 20/3 στόν Ἰ-ε-ρό Να-ό Κοι-μή-σε-ως τῆς Θε-ο-τό-κου Κο-ρώ-νης, 7 μ.μ.

Ἄ-κά-θι-στος Ὑ-μνος 27/3 στόν Ἰ-ε-ρό Να-ό Ἀ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου Πέρ-δι-κας, 6.30 μ.μ.

I.

Κα-τά τή Με-γά-λη Τε-σ-σα-ρα-κο-στή τη-ρεῖ-ται αὐ-στη-ρή νη-στεί-α. Κα-τά τό Τυ-πι-κό καί τήν ἄρ-χαί-α τά-ξη τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας, τρῶ-με κά-θε μέ-ρα ἀ-λά-δω-το, ἐ-κτός Σα-β-βά-του καί Κυ-ρια-κῆς. Ἡ τά-ξη αὐ-τή εἶ-ναι πο-λύ αὐ-στη-ρή καί ἡ δι-α-μόρ-φω-σή της, ἐ-πί τό ἐ-πι-ει-κέ-στε-ρον, ἐ-ξαρ-τᾶ-ται ἀ-πό τόν Πνευ-μα-τι-κό ἐ-κά-στου, ἀ-πο-κλει-στι-κῶς.

Εἶ-ναι αὐ-το-νό-η-το ὅ-τι ἐ-μεῖς οἱ Κλη-ρι-κοί πρῶ-τοι πρέ-πει νά δί-δου-με τό πα-ρά-δειγ-μα τῆς νη-στεί-ας. Κλη-ρι-κός πού κα-τα-λύ-ει ἄ-νευ λό-γου τή νη-στεί-α εἶ-ναι ὑ-πό-λο-γος ἐ-νώ-πιον Θε-οῦ καί Ἐκ-κλη-σί-ας, διό-τι σκαν-δα-λί-ζει καί κα-τα-στρέ-φει ψυ-χές. Ἐ-άν κα-νείς ἔ-χει σο-βα-ρό λό-γο ὑ-γεί-ας πού δέν τοῦ ἐ-πι-τρέ-πει νά νη-στεύ-ει, κα-λό εἶ-ναι, ὅ-ταν κα-τα-λύ-ει, νά μήν τό δεί-χνει. Οὔ-τε χρε-ιά-ζε-ται πρό-σω-πα τῆς οἰ-κο-γέ-νειάς μας νά ἀ-γο-ρά-ζουν ἐ-λεύ-θε-ρα ἀ-πό τό μα-γα-ζί τῆς γει-το-νιάς ἄρ-τύ-σι-μα ἐ-δέ-σμα-τα. Ὁ κό-σμος πα-ρα-κο-λου-θεῖ τί τρώ-ει ἢ οἰ-κο-γέ-νεια τοῦ Κλη-ρι-κοῦ καί ὁ ἴ-διος. Νά προ-φυ-λασ-σό-μα-στε, γιά νά προ-φυ-λά-

ξου-με τήν Ἐκ-κλη-σί-α. Ἡ νη-στεί-α εἶ-ναι θε-ο-ί-δρυ-τος θε-σμός καί ἀ-ξι-ο-σέ-βα-στος. Κα-νέ-νας δέν μπο-ρεῖ, δέν ἔ-χει τό ἀ-νά-στη-μα, νά τήν πε-ρι-φρο-νή-σει.

Κα-τά τήν πε-ρί-ο-δο αὐ-τή ὅ-σοι εἶ-σθε Πνευ-μα-τι-κοί-Ἐ-ξο-μο-λό-γοι θά κλη-θεῖ-τε νά ἐ-ξο-μο-λο-γή-σε-τε καί ἄλ-λοι νά τε-λέ-σε-τε, κα-τά τήν εὐ-λα-βῆ πα-ρά-δο-ση, κα-τ' οἶ-κον Εὐ-χέ-λαι-α. Νά φρον-τί-σε-τε νά εἶ-σθε συ-νε-πεῖς, σο-βα-ροί καί ἰ-ε-ρο-πρε-πεῖς κα-τά τίς ἐ-πα-φές σας μέ τούς ἐ-νο-ρί-τες σας. Δεῖξ-τε πρός ὅ-λους τήν ἀ-γά-πη σας, μέ σε-μνό-τη-τα, τα-πεί-νω-ση καί χα-ρού-με-νη δι-ά-θε-ση. Νά στη-ρί-ξε-τε τή νε-ο-λαί-α. Νά ἐ-πι-τε-λεῖ-τε τό κα-θῆ-κον σας μέ εὐ-λά-βεια καί μέ ἐ-πι-στα-σί-α καί ὅ-χι μέ ἐ-πι-πο-λαι-ό-τη-τα ἢ μέ ἄ-σχη-μο τρό-πο. Ὅ-ταν ὁ κό-σμος μᾶς πλη-σιά-ζει, πρέ-πει νά εὐ-ρί-σκει κον-τά μας στή-ριγ-μα ἐλ-πί-δας, ὀρ-θό-δο-ξη πνευ-μα-τι-κό-τη-τα καί ὀρ-θή κα-τεύ-θυν-ση.

Ἀ-γα-πη-τοί μου Ἀ-δελ-φοί καί Συλ-λει-τουρ-γοί,

Ἡ λα-τρεῖ-α τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας μας εἶ-ναι ἀ-νά-βα-ση ψυ-χῆς καί εἶ-σο-δος στή

Βα-σι-λεί-α τοῦ Θε-οῦ. Πρό-γευ-ση αἰ-ω-νί-ου ζω-ῆς. Ἐ-νώ-νει τούς ἀν-θρώ-πους μέ τούς ἀγ-γέ-λους σέ μί-α χο-ρο-στα-σί-α ἐ-νώ-πιον τοῦ θρό-νου τοῦ Θε-οῦ. Κι ἐ-μεῖς τε-λε-ταρ-χοῦ-με. Ἄ-νε-βαί-νου-με στόν οὐ-ρα-νό καί ἐ-πι-στρέ-φου-με στή γῆ. Μα-ζί μας καί οἱ πι-στοί. Ἄς βο-η-θή-σου-με μέ τήν προ-σευ-χή, τήν εὐ-λά-βεια καί τήν προ-σο-χή μας, μέ τά χα-ρί-σμα-τα καί τήν ἐ-πι-μέ-λειά μας νά γευ-θοῦν οἱ χρι-στι-α-νοί μας αὐ-τόν τόν πλοῦ-το τῆς χρη-στό-τη-τος τοῦ Θε-οῦ. Νά πά-ρουν μιάν ἀ-νά-σα ἀνα-ψυ-χῆς ἀ-πό τόν κό-πο τῆς ζω-ῆς καί τῆς κα-θη-με-ρι-νῆς βι-ο-πά-λης.

Ὁ Κύ-ριός μας νά εἶ-ναι βο-η-θός καί σκε-πα-στής σας.

Κα-λή κι εὐ-λο-γη-μέ-νη Τεσ-σα-ρα-κο-στή.

Με-τά πα-τρι-κῶν εὐ-χῶν καί εὐ-λο-γι-ῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Πα-ρα-μυ-θί-ας, Φι-λια-τῶν,

Γη-ρο-με-ρί-ου καί Πάρ-γης Σε-ρα-πί-ων